

coniuncta cum negotio inhaerentia, q̄ & ab illa possit separari
& actuali inhaerentia, diuiduum ē nunquam satis cedatum
inter Phos huius aetatis, cuius in nar̄o mentio ē hoc in loco
quam inferemus seq. q̄. breuius n̄, quam immensa p̄se alio
num commentatio proculare uideatur.

Articulus Quartus.

Subia ex genere suo nobilior sit accidenti.

Non cum paramus subiam cum accidentibus naturalibus, si n̄ facile
constat p̄cedere nobilitate ipsam subiam, n̄ ita in factis ē
q̄. si compararetur cum accidentibus supra libris, cum n̄ hoc
cream lalem n̄ solum p̄cipiant max̄, sed in p̄fectissimo
constituant statū, Deoq̄ coniungant, uideant, ipsam subiam
superare nobilitate. Hanc iniam ueram credit Molin. 1.
p. 9. 12. art. 5. disp. 2. S ad 2^m. de subia creata quam exis-
timat entitatie ignobiliorē ē sup̄naturalibus accidentibus.
Credit n̄ posse aliam creari, q̄ entitatie nobilior, sit ū auct̄,
sup̄nati. Verum id mihi placere n̄ pot̄, nam illa subia crea-
bilis si entitatie uinceret accidens sup̄nate, uinceret p̄ sua
galem locū: sed haec semp̄ manet intra limites n̄e, ut se-
quenti art. uidebitur, et non potest p̄ se ita Des coniungi,
ut mō coniungunt subiam creatam auct̄ sup̄naturalia. i. gr̄a
et Lumen gl̄orie: q̄ si p̄ hanc exultentiam auct̄
sup̄nalia superant entitatie nobilitate subitam crea-
tam, et superabunt oēm subiam, q̄ creari potest; mi-
partim p̄banda est in sequentibus partim manifesta est
neq̄. potest aliqua subia, L q̄ p̄ se sic gr̄ata Deo et
ū uideat L cū debeat gr̄a et uisio beatificā, et
n̄ imp̄cabilis.

Veram igit̄ existimo iniam q̄ affirm̄

nobilitatem eī subiam accidentibus et supralibus. quam docet
 D. Thom. 2^a 2^a. q. 23. art. 3. Toms. 7. p. 1. c. 1. q. 2. s. q. 1. p. 1. p.
 disp. 214. nō. 17. Probatur unica loci. Quo nobilior est entitas
 eo nobilior eī hēi: Sed nobilior eī hēi absolute sumpta
 quam accidentis: q̄ subia in sua entitate nobilior est eī acci-
 dente. Maior non est dubia, cum fere sint synonyma eī nobi-
 lius et hēi nobilitas eī. Min. probatur q̄ subia eī sua loci po-
 sitio est eī p̄ se, accidens uō eī sua eī in alio: sed nobilior
 est eī p̄ se, quam in alio: q̄ subia hēi nobilior eī, quam acci-
 dens. Maior est manifesta, Min. probatur, q̄ eī p̄ se est hēi eī in se pen-
 dens ab alio tanquam a sustentante, et eī in alio est hēi eī de-
 pendens ab alio, tanquam a sustentante: sed nobilior est n̄ pen-
 dere ab alio, quam pendere: q̄ nobilior eī eī p̄ se, q̄ eī in alio.
 Unde accia bene dicitur a Tho. entis entia, q̄ nimirum de eum
 suum eī hēi p̄ ordinem ad subiam, et p̄ attributionem ad illam
 entia dicuntur, ut considerantur facite patebit.

Advertendum in eī posse accidere ut
 aliquid ex suo p̄e sit alio nobilior, sed in locum spiritum ui-
 ce versa sit ignobilior. Exemplum sunt homo et calum.
 Nam calum ex suo p̄e nobilior est homine, cum contineat
 sub corpore incorruptibile, homo uō sit sub corruptibili. At ex
 sua loci spiritia homo est nobilior, cum sit rationalis.
 Inter subiam uō et accidens non certat hēi in aequalitate:
 sed absolute subia quacumq̄ loci consideret eī nobilior ac-
 cidente in sua entitate. Et loci est, q̄ uō dicit q̄ includit
 n̄ in subia sunt subia, absq̄ adeo entia p̄ se, et oēs dicit q̄
 includuntur in accidente, sunt accia, p̄tinentia in alio.
 Sed ut uō dicit nobilior est eī p̄ se, quam eī in alio: q̄ qua-
 cumq̄ loci subia consideretur est nobilior entitate quā
 accidenti.

Hinc et p̄i quōd laudum sit si q̄
 agitur de absoluta Dei pot̄. Im̄ n̄ est n̄ posse a Deo
 di

accidens nobilioris entitatis, quam sit subiecta creata cum nihil
lum accidens possit fieri, quod non sit ens in alio, nec ubi
subiecta, quod non sit ens per se. Licet enim accidens possit accrescere
re extra subiectum, et subiecta ex aliquorum operibus in subiecto, sem-
per in accidens ex sua natura habet ordinem ad subiecta, et subiecta
semper debent existere per se, quod satis est ut semper sit no-
bilior in sua entitate quousque accidens.

Et si haec uerba sint non est negandum
accidens supnale in quod est nobilior subiecto, quatenus in
in ordine non collocat subiecta, cum Deo magis
coniungit et assimilatur. Haec est expressa D. Thoma scilicet
Londinensis, ubi adserit charitatem esse digniorem animam,
quod est participatio quaedam Spiritus Sancti. Huiusmodi aduen-
tendum potest similitudinem cum Deo esse in entitate Physi-
ca, et sic unaqueque subiecta sitis est Deo per suam entitatem,
et non per accidia superaditas. Vel potest esse similitudo in ordi-
ne dignitate, et sic sitis est subiecta Deo per accidia superaditas,
V. G. per charitatem et lumen gloriae, quae sunt quaedam parti-
cipationes attributorum Dei, unde et potest similitudinem
hanc cum Deo superponere similitudinem in entitate, illamque
uiuoluerit, et propterea dignior est, quam sola similitudo in
entitate siue in ordine naturali, et in istis coexistunt accidens,
quos Deo magis coniungunt et similiores reddunt. Nec
ex parte effusum ad quos concurrunt accidia supnalitatis aliud
colligi potest, et si non nobiliores sunt accidens, ad quos sub-
iecta concurrunt, nobilitas in effusum non est monstranda nisi no-
bilitatis esse adaequata, accidia uero sunt esse in supnalium esse
suis inaequata, cum et anima per primum et leuatam et Deus
ad illas concurrant in genere esse partis.

Ultimo. Quam potest et saltem modus
unionis hypotheticae nobilior sit subiecta quousque in sua en-
titate, excellere non accidia in supnalitatis planum est, non solum

in entitate physica, q̄i est m̄is subiectis, sed et in ordine, et dignitate
 nulla n̄ maior simili modo, aut unio n̄io cum Deo, est pot̄is, quam quē
 de unione hypostatica. Hanc n̄ positam uerum est dicere,
 Deum esse hominē, et hominē esse Deū, et multa q̄ de Deo,
 dicantur de homine et uere dicuntur, et uice uersa. Quia et
 est radix et prin̄cipium quoddammodo d̄onorum omnium sup̄naturalium,
 uia n̄ debentur iā creatis q̄ hypostaticis. Deo est unitas, uia
 ipsius unio n̄io nisi importent imperfectionem. Propter
 has loci sc̄ar̄ disp. 33. sect. 1. n̄o 27. satis p̄babite credit
 unionem hypostaticam excellere entitatis perfectione
 quamuis subiecta et completam; licet n̄ r̄is subiecta di
 cati analogice de tali modo, in ut m̄is sit nobilitas subiectis,
 sc̄ar̄ habet, quod subiecta q̄ intercedente tali modo consurgit
 non sit pure creatas. Probabilius in uideri et modū hunc
 in entitate physica n̄ superare nobilitate substantiam
 perfectam completam, ut cit. sc̄ar̄. et docet, et r̄is est q̄i
 unio ipsa est m̄is, modi uo sunt minima entitatis. Et q̄
 nobilitas et substantia tam creatas, quam creabili est
 p̄ h̄i, q̄i s̄. coniungit nam assumpta archissime, illi
 infinitam quandam excellētia et dignitatem affert; in
 entitate uo dea uenit modū superat a subiecta p̄sertim
 completa, et intellectuali.

Articulus Quintus.

Proponuntur aliquę difficultates ex hanc manu.

Prima difficultas est ut possit dari subiecta creatas, q̄ n̄ admittat
 compositionem, quam inquit dicit, ubi in primis est aduersus
 cum n̄ est. sermone de subiecta unio completa, hęc n̄ centia liter
 dicitur tanquam pars ad componendum r̄is; nec est q̄ p̄
 cedit de compositione, in primis n̄ compositione est m̄is et an
 h̄itudo dari in oibus nec ulla est pot̄is, q̄ ab illa absolute

cum ois fiant a Deo et conserventur p actionemq; cum illis ef-
fectu compositionem, et oes sint p. Sontob p. 16, quod est minus
accidentalis distinctus ab illis ex natura sui. Deum vero habent sub-
stantiam distinctam ex natura sui, ut alibi probabitur. Hoc igitur tan-
tum quod est de compositione cum accidente veluti creatura sub-
distinctio. Partem negativam amplectitur bar. disp. 3. sect.
13. no. 26. quam et confirmat. disp. 18. sect. 3. no. 16.

Probat hanc partem quod si nullam admittente
creata substantia compositionem cum accidente veluti distinctio, si
id heret propter suam perfectionem, et propter imperfectionem: sed
neutrum potest esse verum: quod talis compositio non est deneganda. Ita
probat, quod ad priorem partem, quod si propter perfectionem cum
compositione fieret, esset infinita: sed substantia creata infinita est
impossibile: quod nulla est et esse potest, quod cum compositione affusum est.
Ita probat, quod propterea dicimus Deum esse accidentium in-
capacem, quod est infinitum. Demonstrat deinde, quod si da-
retur aliqua substantia incapax compositionis propter perfectionem,
esset quod ex se haberet quiddam perfectionis potest accipere a
accidentibus: quod haberet infinitam perfectionem. Probat
hanc contra. Talis substantia natio esset intellectiva et volitiva,
cum hac inter creatas substantias dignitate exaltata: quod si non
admitteret compositionem cum intellectu, et sua volitione, ipsa
met esse sua intellectio, et sua volitio: quod esset infinita perfe-
ctione, cum id propterea in Deo concedamus, quod est infinitus perfectus.
Ex quo ulterius probat hanc substantiam heri potest accidentalem,
quod cum intellectu, et volitione sunt accidentia distincta spiritus, quod
talis substantia datur ab illa producta, natio concedendum est a li-
quod primum internum a quo detrahitur ad illa producenda, hanc autem
non potest esse substantiam, ut leviter consideranti potest: quod est accidens.
2^a pars eiusdem minoris, nimirum propter suam imperfectionem non
excludere accionem a quo perfectiatur, potest, quod nulla potest dari materia
prima imperfectior: sed habet legem generalitatis, a qua perfectiatur.

q̄ nulla pot' dari subia q̄ p̄ p̄ sua in perfectione, n̄ componet in accens.
 confirmati u. h. h̄c sn̄a, q̄ cum unum q̄
 q̄ ens sit p̄ p̄ sua op̄em, n̄ h̄c subia ō p̄eratur. Vt si p̄
 p̄ cas op̄es producere a li quod accidat, L̄ aliquam subiam.
 Si accidens, absolute d̄m̄ est leguere a li quod iter n̄ p̄m̄
 agudoc tenit in tali productione. Et probat q̄ indiget illis p̄
 cipijs ad probantia accia producenda, q̄ sunt intellectiones,
 et insitiones: q̄ et indiget ad producenda reliqua accia q̄ s̄t
 minor nobilitate. Si produceret subiam, n̄ h̄c subia producta
 est corporea, et corruptibilis, nam op̄ualis subia h̄t unq̄ cre
 ationem s̄m̄ pot'. Deinde aget in manū q̄ posset uariis s̄ij
 recidere, cum ad om̄nam op̄ationem quam exoriet in illa m̄a,
 illam se p̄ponat infirmam, alioquin daretur h̄c m̄a sine
 s̄ij, quod est impot'. Sed vis h̄c m̄a indiget dis positionis,
 q̄ q̄ medianibus aduati, et conseruati in m̄a: q̄ et subia illi
 ut productua, n̄ h̄c infirmitas indiget accidentibus p̄is
 ad eas dispositiones introducendas, ut probari est. Nō sunt
 lois q̄ h̄c n̄ ad demōstrant hanc partem, illam t̄n̄ faciunt
 rea probabilem, ut d̄m̄ n̄ nisi cum magna difficultate de fundari,
 quam in se h̄c ex p̄. sunt Gregor. in 2. d̄pt. 16. q. 3. Duron
 d̄m̄ in 2. d̄pt. 2. q. 2. et alij quos refert Boas. d̄ p̄. 178. 3. n̄. 22.
 q̄ nullam distinctionem inter s̄as substantiales, et eam
 fauiles admittunt.

2. Difficultas est & pot' sit subia
 completa corporea, q̄ ex m̄a s̄a non componatur. Negativa part
 probabitur est q̄ vis subia corporea n̄ h̄c requirit quantitatis
 extensionem: sed quantitas est p̄p̄etatis m̄a i, ut a libi p̄bari
 est: q̄ vis subia corporea completa includit manū. Deinde probat
 q̄ impot' est subia sp̄ualis q̄ ex m̄a et s̄a componatur: q̄ est
 et impot' est corporea, q̄ ex m̄a et s̄a n̄ exalescat. ant' ut ex sum
 supponit, contra u. ut apporhōne. Sunt m̄ q̄ concedant de s̄a
 & corpora celestia n̄ imblare m̄a et s̄a, quos refert s̄m̄ 2.
 de cele. cap. 2. q. 4.

3^a difficultas est v^t potest sic subia, cui de
 beat voluntas et n^o intellectus, et vice versa.
 Non est potest aliquam voluntariam et n^o intellectivam probari facile, quia
 impossibile est probare, cum obiectum est impossibile: sed obiectum n^o huiusmodi
 voluntatis est impossibile: q^o et illa sibi impossibilis erit; maior est b^e
 certa. Min^{us} probatur q^o obiectum voluntatis est bonum cognitivum ab in-
 tellectu. Sed ex hypothesis ea subia n^o habet intellectum: q^o nec et volun-
 tatem habere potest. et probatur ulterius ex ipsa forma n^o, quia h^{ic}
 voluntas in suis operibus. Est n^o facti libera, q^o propter
 rem requirit cognitionem proportionatam ad operationem, q^o non
 potest esse nisi cognitio intellectiva, nam intellectus solum est
 n^o alia potest cognoscitiva est radicaliter libera. Unde et
 potest non sufficere ad voluntatem non sensitivam. et confirmat
 n^o ultimus, q^o bonum cognitivum n^o sensitivum est obiectum ag-
 gnativum sensitivum: voluntas n^o potest fieri in obiectum alienum
 ut potest, ferretur n^o extra suum, quod est impossibile.

Difficilis definitio potest alia pars, v^t s.
 potest sic subia intellectiva et non voluntaria. ^{nam} Intellectus est verum
 evidens operari independentem a voluntate: q^o potest dari subia
 cui competat intellectus et n^o voluntas. Pars in negativa longe
 est probabilior, et confirmari, q^o intellectus est radix libertatis:
 q^o quum subia illum vendicat, vendicat et libertatem pas-
 sive: sed haec n^o datur nisi in voluntate: q^o et postulat volun-
 tatem. Impossibile n^o est quod aliquid subiam vendicat primam
 passionem et n^o secundam, q^o cum prima h^{ic} n^o n^o in exitu.

4^a difficultas est v^t sit potest subia su-
 pernaturalis. Ad declarationem huius ques-
 tionis suppono les n^o si iⁿ supnales ex p^o m^o cae agentis: et
 probatur q^o si m^o ex illius p^o dicerent aliquis supnales, et n^o
 illa q^o Deus solus producit, et potest aliquam existat
 naturam elevatam producere: sed hoc est falsum: q^o ex parte
 solum agentis nondicuntur les supnales. Maior est certo

q̄i nihil aliud apparet, q̄ solum ex p̄. cā agentis dici pot̄i sup̄nate
 Minor probat, q̄i m̄i prima, aīa lat̄is, Ange l̄i est̄ tantum a Deo
 facta sunt; et in sunt entitates naturales. Deinde et si Deus per
 lignem d̄y. o. leuam Angelum produceret, talis Angelus, est̄
 entitas naturalis: q̄ ex p̄. cā agentis m̄i n̄ dicuntur res sup̄nates.

Sed cum res aīa dicantur sup̄nates quod
 ad entitatem. V. g. Charitas et Lumen gloria, q̄ nullo mō po-
 tuerant a baliquo sub̄to, sed sunt supra nam ce natem cuius
 cumq̄ sub̄to conuenientia: aīa iō sup̄nates solum quoad mo-
 dum, q̄ licet in sua entitate possentur a sub̄to, iuxta natem
 conuenientiam, modus in quo produuntur, n̄ est naturalis ip̄i sub̄-
 to. u. g. uisus caeco a s̄m̄to Dño uel h̄m̄o: quare d̄ca leam
 res dicantur sup̄nates quoad modum ex p̄. cā agentis, q̄i n̄ in
 p̄ter debitum nā modum fiunt a Deo, s̄ h̄m̄o, uel sit cum
 cā e. uata. Ret̄iū affirmatiue. nlla n̄ dicuntur sup̄nates,
 q̄ p̄. operari p̄ter debitum nā uisum produuntur.

Consonientes ad h̄c om̄i est sup̄nate in
 entitate illud d̄y, quod nec uiribus nā fieri pot̄est, nec a bal
 aliō sub̄to, iuxta natem conuenientiam pot̄est fieri, aē d̄ades, tā
 ex p̄. p̄ij act̄i, quam ex p̄. p̄ij pass̄iui est sup̄nates nā
 ut est Charitas u. g. q̄i a Deo tantum p̄ter debitum operari
 modum nā, aīa a bal illo eleuatas produi pot̄est, et n̄ pot̄est
 fieri a bal Ange l̄o nec a bal aīa rationali in q̄o lecipit, nec a qu-
 cunq̄ a bal sub̄to iuxta natem conuenientiam, id n̄ nomen e. ip̄-
 sum (sup̄nate) probare uideat. Hoc posito facilis est le-
 gōnis ad p̄n̄ positi q̄m Dm̄i n̄ tantum acc̄i, q̄ ordinem
 licet ad sub̄m̄i in h̄m̄o ce sup̄nate, sub̄m̄i m̄i
 me, q̄i nullum h̄c, nec fieri pot̄est ordinem ad perficiendū
 sub̄m̄i mediante in h̄m̄o. H̄c est m̄i d̄m̄i d̄m̄i d̄m̄i
 cap. 1. q. 2. sect. 3. V. g. 1. p. d̄y. 44. nō 3. Ioan. de
 Deo Uno et D̄no. tract. 1. lib. 2. cap. 9. nō 14. et probat a li
 unde, q̄i d̄m̄i d̄m̄i sub̄m̄i sup̄nate, et ei debentur sup̄nate

oppos: q̄ et visio Dei: Sed impote est dari subiam, cui uonna
Loi su visio Dei: q̄ impotē est su bīa superna uera dī.
Deberi uisionem Dei pbatur, q̄ illa su bīa et intellectua lī,
hac n̄ est perfectiō inter oīa substantias: q̄ illi debentur
uī intellectuales u p̄ uēi supnales: Sed inter illas p̄cipua lī
visio Dei, et n̄ dāt̄ maior̄ uī de hac, quā de alijs op̄oribz
q̄ visio Dei illi debentur: ex quo et sequit̄ eam subiam
fore nā sua imp̄cabilem, q̄ nulli uēdā concedi posse p̄ se p̄i.

Contra hanc doctrinā obij. 1. p̄ma hīs
est in mā dependenter ab illa: q̄ hac saltem potēt eē supna lī.
Probāt̄ contra. In p̄nate dīi illud quod est supra nām sub̄ et
nulli debet̄: sed Deus pot̄ efficiere formā subīalem matē, q̄
nulli debeat̄ mā: q̄ potēb̄ efficiere talem formā supra tē.
Min. confirmat̄, q̄ n̄ est maior̄ difficultas in formis accide
talibus, quam in se bīa libz, q̄ dependant a sub̄. Preter
negando contra, ad eius pbem̄ regat̄ minorē, ad uīus
confirmem̄ negandum est n̄ eī maiorē locū. p̄m̄ sub
ratis centā b̄ ordinari ad faciendum unū p̄ se uī mā q̄
quod n̄ efficiet nisi mā habeat inclinēem natē ad iham
et uice uersa, quo p̄posito iam est natōmā, et quemadmodū
impotē est dī, q̄ non hēc totam inclinēem, ita impotē
est p̄a subīalis supna lī: ac uīo p̄a accidentalis n̄ e f̄
ut unum p̄ se uī sub̄, et p̄t̄ creari opus est ut subī
hēat ad illam inclinātionem.

2. Substantia potest dīi supnatis
q̄ participat modum operandi Dei et est dīi ordinis: Sed
talis subīa hēn̄ potēb̄ a Deo: q̄ n̄ est negandi posse dari su
bīam supra tē. Preter in p̄m̄ n̄ satis intelli quid sit
participare modum operandi Dei: si n̄ sit agere indepen
dentē, ut Deus operatur, falsum est et impotē. Si sit
hēn̄ op̄eris q̄ p̄a subīam Deo coniungant ut est visio
Dei, et alia supnales, est et falsum, et manifeste p̄i

primis. Si autem sit participare modum operandi Dei,
 ut scilicet participant ea vobis; clarum est eas vobis, nec esse
 supra vias nras, nec honore subiam in ordine sublimi. Deinde
 de Minus et intelligit quid sit subiam esse ordinis Divini. Si n.
 sit esse supnatem, est participatio prius, si sit esse actu purum nullamque
 admittere compositionem, aut imperfectionem, est falsum. Re-
 pugnat enim esse creatura, et non admittere compositionem, nec ha-
 bere potentialitatem. Quare pro ad argumentum, quod quid sit
 de antecedente neganda est veritas, nam est si fieri possit du-
 tra creatis virtus nobilior, nobilitas in se est satis, ut sit su-
 pernativus. Alioquin Angelicent supnates, h. saltem ipse Deus,
 qui in talis non dicitur prout supnate nobis accipitur.

3. Coniunctio est in illis humano et
 Angelico et lumine gloria est quid limitatum et finitum?
 quod potest Deus facere in illum in hoc coniuncto nobis. Quare
 sic. Coniunctio est in illis creatis et lumine gloria est unna lis
 virtus Beatificans, quod est in illis creabile, quod superat nobilitas
 et illud coniunctum eadem visio ante nalis. Uterque quod argu-
 argumentum. In illis illis ex suo genere est potest vitalis, quod po-
 test esse subia, cui nati debetur. Probatur haec contra, quod potest
 vitalis est illis, quod quam a li quid vivit: sed nemo potest vi-
 vere nisi per potest sibi nalem; quod si illa potest potest est, po-
 testibilis etiam est subia, cui debetur. Unde verum in se,
 potest esse subiam supnatem. Insuper etiam ad negandum,
 quod nulla potest videtur, cui nati debetur visio Dei: sed
 hanc potest esse probavimus: quod est supnatis potest esse.

Met. 1. p. q. 12. art. 1. dicitur per
 vile credit hunc illum esse potest, et consequenter subiam esse esse
 ab Dei visio. Quare quum eius argum hoc nalis continet, in-
 tendum est concedendo istam prius entimemas, ad 2. neganda est
 conscia nec enim ex eo quod illis illa est nobilior sagacior esse sup-
 nate aut Deum videre, occipit in illis non est gradualis ad geo-

nobilitas ut q. verant. In ae. T. Quoniam necesse est qd sub^{ad hunc}stantibus
 sequitur hinc aliqua affectio qd hinc accia. Ne ob. accia sup
 riale ea sua rōi ē effectus accia nali. Ad lumen gloria ē ac
 cion sup riale: qd illud ille erit et sup riale. Et conpō. ga.
 infra genus accion excedit nobilit. lumen gloria. Nec n. uim
 est accion sup riale absolute ē in indiate nobilit. in nali
 et sit. m. qd. Nam p. uitaly. Inp. n. nobilit. sunt a b. h.
 te accionibus sup rialibus, qd uiuunt, et uiuere quocumq. gradu sit
 ea se ē magis nobilit. et effectus, qm quicq. dicit ex b. h. sua. q. in
 accione sup riale considerari pot. Et hoc m. qd q. tenus. nec
 Deo magis coniungit sit nobilit. Et qd ga. infra qd sub
 ita illa nobilit. ē q. uiuit: qd et infra qd accion. Et tunc nobilit.
 dicit qd uiuit q. h. accion uiuere pot. Sequitur qd talis ē illum sen
 s. hanc in b. h. limit. unum nali. et p. h. n. ce. h. u. u. i.
 onem beatam.

4. accia sup riale respiciunt nō
 subum: qd dabit aliquid subum sup riale qd respiciunt. ad
 tale subum ē sub riale: qd nō rōi concedenda ē sub riale sup
 riale. Et accion sup riale postulare subum qd alio extere
 a pot. omni nō, n. h. postulare a d. aliquo sub riale p. p. p. p.
 sup riale. Alio n. a sub riale postulare iam ē accion nali. Et
 sub riale. u. subum in quo scit n. arguit dandum de subum
 sup riale. ad m. dandum ē subum. De h. arg. q. p. r. i.
 tent contra hanc d. m. facile ex ip. h. deriuari pot. sub riale

Quarto secunda.

Sub riale inhaerere possit actuali.

Articulus Primus.

Propununtur alig ad questionem naria.

In q. p. p. q. n. illig. de p. nali sub riale ad inhaerendum
 raly. n. constat nullam h. h. ad m. de p. nali sub riale q. ē.

tas rei p ut subiecti pōe dicit. Quatinus q' d' subiecta hīc pōm
 obiectum ad inhaerendum, seu d' d' pōt efficiere subiectum ac tū
 inhaerentem. Simul igit' aduertimus n' it' ei iudicium de pōe
 obiecti actus, ac de pōe, seu cuiuscumq' alterius rei. Nam
 de actus n' d' dubium dari in re by oib' ut eleuata a Deo pōe
 eant quicunq' entitates creatas. N' ite tū d' de re by pōe: nam
 mā l' n' habet pōm obiectalem ad hoc ut informet aliam, nec
 pōa ulla subiectali ut sit subiectum alterius pōe subiectali illiusq'
 māls causet, et rās ē q' a cum efficiētia sit inflūus actus hīc
 siens in rem pōctam n' immutat nām rei q' obiectalr operat': at
 us cā pōe ac māls, ut cēt suam met' entitatem circans, q'
 cum tū mā sit centralr pōa immutaret, pōt q' actus si aliam
 nām informaret qd ē imposita, similr cōpō, n' a bāta pōa mte
 b' pōt pōa qd et imple est.

Qn' aduertendum duplici mōdō
 inhaerentiam illi: l'n. d' impōria q' pōt q' identitatem in hīc
 et subiectum q'lem hēre oīz tū accidētali, sunt n' id' realr cum
 re qm mōdificāre illiq' p' suam entitatem imine copulanti nul
 la int' media uisē. Itē tū hac impōria inhaerentia dicit
 in oībz mōz s' tū in accidētali, q' a subiectali q' unum
 p' se efficiunt cum subiecto, nec et impōrie inhaerē dicitur
 q'ly sunt unio in hīc mān et pōam eōe utraq' pōe et subiecti et
 rās ē q' a efficiunt unum p' se cum subiecto q' p' se coeēt.
 Qn' q' a n' d' inhaerē nisi qd subto in suo tū tam constituto
 aduenit, at hīc mō subiectali constituto nōtūm ut conside
 rank pōbit. Q'ly ex rōib' facile colligit rās d' qm inha
 erentia accidētali, et si efficiat unum p' se cum accidētali dicit inhae
 rēre, q' a efficit unum p' se cum accidētali qd inhaerit, et aduenit
 subto in suo tū constituto.

Alia inhaerentia d' pōia ē mō pōa
 l'g' idēntitatis cum pōa accidētali q' inhaerē dicit, illam q' co
 pulant cum subto cui inhaerē et q' mediante ab illo pōnt.

+ qⁱ Deus

qⁱ mi^o n^o datur nisi q^ondo accens^o dⁱstⁱnguit^r reals a sub^oto
Dⁱgn^o in q^onta q^o sub^ota inhaer^t. Ita accidentes talis mi^o app^o
et inhaerentes, semp^o sunt co^ontali^o nis p^o duob^orem de p^oia
sub^oti cum ab agente n^o fiat albedo sed album dicit^r con^o
li^o mi^o p^ose p^oducere accens^o extra se sub^ota^o dⁱn^o illud uniri

Cum q^o quan^o mi^o dⁱ sub^ota p^ort inha
ere n^o e^o q^o de inhaerentia imp^ona, haec n^o imp^oly dⁱstⁱna
apparet^r sed q^o datur in^o mi^o, et neq^o mod^oificat^o, sub^ota^o
q^o mi^o p^ort aliam mod^oificat^o; sed sermo est de inhaerentia p^o pri
q^o datur in entitate^o dⁱstⁱnta^o leat^o, et sub^ota^o dⁱstⁱnta^o de p^oia sub^ota^o v^ota^o
illi unia^o h^ou^o, et extra sub^ota^o p^oducta illi dⁱstⁱnta^o u^o p^oleat^o. Quia in ha
rentia q^o p^ort est eni^o dⁱstⁱnta^o inhaerentia accidentis. Haec n^o quoad
entitatem, et quoad q^o f^oum, quem p^ortat, est mi^o accidentalis: inhaerentia
u^o sub^ota^o est mi^o; quoad entitatem, substantialis et quoad eff^oci
quem p^ortat, accidentalis q^o est unio inter duas substantias, a^o h^ou^o
n^o a^o h^ou^o inhaerentiam eff^oceret, cum qua non eff^ociunt unum p^oer. Quis
motus ex eo u^o dⁱstⁱnta^o p^ort, q^o quemadmodum datur mi^o accidentalis
quo intercedente res unat^o unam eff^ociunt entitatem p^o se, ut ex
multorum oportet est mi^o unio^o p^ois quantitate, et partes qual
tate quoad extensionem, et datur a^o h^ou^o modus inhaerentis quo inter
cedente ex lebus unitis fit unum p^o accidentis, qualis est n^o inter
acc^o dⁱstⁱnta^o leat^o et sub^ota^o: sic u^o dⁱstⁱnta^o p^ort dⁱstⁱnta^o mi^o
substantiales unio^o, ita ut uno intercedente fiat unum p^o se
ex partibus unitis, ut sic ex mi^o et h^ou^o, alio u^o p^ort fit unum p^o
accidentis, qualis est inhaerentia substantialis, q^o p^ortat dⁱstⁱnta^o mi^o
substantialis in q^onta, seu quoad entitatem, non in quoad q^o f^oum.
Quemadmodum dicimus motum quoad acc^o in sacra Eucharistia
consensant^o ex p^ort^o et acc^o u^o p^ortalem quoad entitatem
q^o est idem leat^o cum accidentis: quoad q^o f^oum u^o substantialis,
q^o u^o dⁱstⁱnta^o acc^o actu independens a sub^oto, q^o est modus exist^oti
p^o prius substantia

Articulus secundus.

Propositur negativa pars questionis

Negantem partem questionis, ut melior est, ita maior ac melior. Tho-
 rum pars auctoritas confirmat. Eam tenet Scotus in 4. dist. 12. q. 1.
 Belarminus tom. 3. de Euch. lib. 3. cap. 14. §. ad 3. ^{um} Fors. 7. met
 cap. 1. q. 1. sect. 3. Iour. tom. 1. in 3. p. disp. 14. sect. 4. et in met. disp.
 33. sect. 1. Unum huius opinis est unicum et desumptum ex lepy
 nantia quam het inherencia cum exia p se subie. Ne in Lanus
 palcat advertendum e de negati, quod attinet ad presens in si hui
 duplii modo se veri vi subit in quo dunt. Alia n. immediate fun-
 dant in entitate subit, sine ordine ad extrinsecum, qualis est non
 lapis in homine, et non homo in lapide, vel ut ordine ad ali quid
 extrinsecum, a quo dependant, ut est negati similitatis cum ca.
 labe in frigore, et negati penetrabilitatis cum quantitate par
 ordine ad locum. Alia uo negati sunt in subit mediante a li
 qua le illi extrinseca, s. g. negati albi, quam hie subitum nigrum
 est mediante a bedine, et negati exia perse, quam hie accidit
 in subit est mediante inherencia illi extrinseca p qua sepe
 det a subit. Aserunt q. q. subiam posse inherere negant, nunquid
 posse a subit separari negati, q. immediate fundant in entitate
 rei, et n. dicunt ordinem ad extrinsecum. Et probat, q. negati n. tol-
 lit, nisi q. accessum hie negati: at uo uniocho eorum q. per
 illas negantur cum subit est impotib: q. nunquam poterunt se
 parari. Maior probatur, q. si negati sine adventu hie negati
 tollerent a subit, set q. subtractionem alicuius concursus, quo
 mediante conservaretur (ne in. pro sumus in hie exia liquid de
 sinere de in subit, nisi q. accidente alio, a quo hie expellatur,
 q. per subtractionem concursus quo conservaretur) sed negati n. con-
 servatur p. influxum actiuum, cum n. hie q. diffusum entitate,
 q. lalem influxum hie possit: q. n. tollit q. subtractionem in
 fluxus, sed q. uniocho hie quam negati. Minor p. in

in negativis oppositis, quia forma quam negat non homo,
n̄ potest addi calo, et quam negat n̄ lapis n̄ potest addi homini: q̄
hae negat nullo modo possunt separari a subto; quod si sit in esse
de reliquis negativis, q̄ immediate fundantur in entitate subti sine or
dine ad extrinsecum, cum sit eadem in utroq̄ loco.

Unde et per eas negat q̄ adveniunt sub
to mediante aliqua p̄a: L. aliqua te extrinsecum posse tolli, L. q̄ fr̄s
sit potest esse distinctus cum dicitur quia mediante dabitur in subto
negat, L. q̄ a contraria potest tolli p̄a eadem p̄a, ut n̄ sit a
ludic, L. q̄ supnat̄ dicitur fr̄s in dicitur potest. Ut per si a bedo
et nigredo in gradibus intensis sit q̄ divinam virtutem dicitur
in subto, et cum n̄at̄ a bedo introducit, q̄ p̄at̄ nigredinem
expellit, et in accidentibus sacra Eucharistia, aq̄ divinitus
tollit̄ m̄s in ditionis in quo fundabatur negat existendi extra
subtum, et inducit m̄s contrariū q̄ quem extra illud ex
istunt. Item per posse tolli illas negat, q̄ licet immediate
fundantur in entitate, dicunt ordinem ad aliquid extrinsecum
q̄ potest Deus ampliare capacitatem illius extrinseci,
ut ampliat capacitatem subti ad habendam sit a bedo videt
et nigredinem, L. quovis alio modo.

Hypotesis probant h̄c. A. n̄ potest
subti in herere. q̄ si negata et negat nec divinitus pos
sunt sit de: sed subti n̄ potest in herere nisi sit sit: q̄
nulla loci potest in herere. Maior est clara, q̄ sequit̄ mani
ta dicitur. Min. probat, q̄ negat existendi in alio immedia
te fundatur in entitate subti, et n̄ habet ordinem ad extrin
secum; q̄ n̄ potest separari a substantia. Unde si illi adde
ri in herentia, erit sit cum negat in herentia, q̄ est impo
ssibile fundari in immediate in entitate substantia necesse
existendi in alio probat. Etia p̄ se immediate fundari in entita
te subti: sed curia p̄ se contra sit in ditione negat existendi
di in alio: q̄ si h̄c negat fundari immediate in entitate

Substantia. Dices hanc negem fundari immediate in ^{essentia} ~~entitate~~ ^{subiecti} ~~subiecti~~ et n̄ in eius unitate. Sed contra est, q̄i essentia n̄ distinguitur a p̄. n̄ ab essentia rei existentis: q̄ quidquid in illa fundatur, immediate fundatur in entitate rei.

Non hinc ordine ad extrinsecam eam negem, p̄ben facile, q̄i negatio inherencia addita subie^{cto} fuit illa existens in se et independenter a quocumq; subiecto, tanquam a subie^{cto} inherencia, et totum officium quem prestat, prestat per ordinem ad eandem subiectam et n̄ ad aliquid extrinsecum. Cum q̄ hac negatio immediate fundatur in entitate substantie sine ullo ordine ad rem extrinsecam n̄ potuit separari a substantia: q̄ si substantia inhereret sibi haberet negem inherentem, et ipsam inherentiam, quod est impossibile.

Probatur. Si essentia subiecti opponitur essentia modorum: Sed modo q̄i imperfectiorem suam necesse diuina possunt consistere nisi in se modificata, et septemq; possunt autem a se habere dependentiam ab illa: q̄ substantia non potest existere in subie^{cto}, eiusq; essentia essentialiter inuolunt negem dependentiam ab illo, atq; adeo negem inherencia, cum hanc sit factis dependentia a subie^{cto}. Maior probatur q̄ perfectiss. essentia inter creatas est essentia substantia, imperfectissimas est essentia modorum: q̄ opponuntur inter se, et quicquid imperfecta excludat perfectionis, ex sua loe intrinseca, et peculiaris, tandem perfecta includat perfectionis. Dixi peculiaris sua ratione q̄ imperfectiones, quas inuolunt ex communi loe, ex se creatas ex alia communis opus est, ut excludantur a debita, quod in ea loe cum modis conuenit analogice. Vbi. Dependia a Prima causa inuolunt intrinseca in modo ex loe entis creati: q̄ hanc et dependentiam debita includat necesse est q̄ in loe entis creati cum modis conuenit. Modus uero peculiaris loe modi includit actuali dependentiam.

Substantia uero q̄ huic loī opponit̄, hanc excludat necesse est, ea
uero, quā illam modus includit, nimirum eē hāc later.

Obj. Modus quo trānt̄ accia in sacra Eū
charistia, ita ut existant extra subm̄, est accidentalis, et in necesse in p̄
prie inheret, q̄ n̄ est dī modus cōtrācti in uolūte actualē dependē
tiam a se modificata. Maior p̄bat̄ q̄ efficit unū p̄ se, cui loco in hōis
rentia datur: Accia in primis nos non loqui nisi de modis na lib̄
n̄ de supra lib̄is, qualis est modus, q̄ datur in accidentibus sacra
Eucharistia. Deinde potest dici inherere in p̄prie, q̄ est in p̄
prie ut illo mediante fiat unū p̄ se ex accidentibus et subto, quod
excludit nō, et hoc satis est, ut dicat in p̄prie inherere.
Hic sunt p̄cipua p̄nta q̄ ad hanc dīam confirmandam ut
sunt. Quā, et licet a hōis facile accumulāri possint, in uel
in idem locis uel in p̄prie, Leuius sunt momenta, quam ut
properant sint in uel.

Articulus Tertius.

Imponant̄ eorum p̄nta q̄ subm̄ inherere faciunt:

Contrariam partem et si ex Antiquis nullus formā attingit,
Ab. aliqui ita ingeniose amplecti sunt ut p̄bibilem affecer
int, q̄ in minus p̄prie illam exhibimur, sit eorum fun
ta, et solū hōis p̄ponemus. Erant igit̄ in primis communi
argumenta. Accia potest exhibere dicitis extra subm̄.
Et subta potest exhibere in subto. an̄ est eorum de p̄
in sacra Eucharistia mysterio. P̄nta p̄bat̄ q̄ n̄ datur maius
Vā in accidente ut exhibat p̄ se, quam in subto, ut exis
tat in alio. Et confirmat̄ q̄ ut subta inheret duo de hōis
nam sunt. Primum ut a hōis auferat̄ negat̄ in hōis hōis.
Secundum, ut a hōis posit̄iuus modus datur, quo medietate
p̄ndat a subto, et cum illo n̄ efficit unū p̄ se: Sed hūmilit̄
est possibilis et illo p̄nta hōis p̄nta in hōis.

q̄ potest esse substantiam inherens. Vnde, si n̄ modus inherens esset
 esset accidentis negatio existentiæ q̄ se, quam existentiæ negatio inhē-
 rentiæ. Sed ista negatio tollit a b accidentis: q̄ et hæc tollit a substantia

Actui argumentum regando priorē contrariam,
 ad cuius confirmacionē dicitur dari maiorem locum ad quam substantia non
 possit inherere, et accidentis possit coexistere q̄ se. Illa uero est q̄
 negatio inherentiæ separari non potest a substantia: negatio uero existentiæ
 q̄ se separari potest ab accidentis. Negatio n̄ inherentiæ fundari
 immediatē in entitate substantiæ: negatio uero existentiæ potest
 fundari in accidentis inherentiā, q̄ est modus illi negatiōis dicitur.
 et probatur hæc q̄ substantia in se nec negationem inherentiæ, in quantum
 est q̄ se coexistens: sed q̄ se coexistens uero in se q̄ se coexistens etiam
 q̄ persistit a p̄. Sei ab entitate illius: q̄ negatio inherentiæ q̄
 datur immediatē in entitate substantiæ, non sic negatio existenti-
 cendi q̄ se in accidentis. Cum n̄ accidentis in se habeat negationem
 existentiæ q̄ se, in quantum est inherens, et q̄ sit inherens,
 nisi q̄ modum inherentiæ ab ipsius entitate distinctum,
 sequitur negationem existentiæ q̄ se fundari in ipsa inherentiā,
 q̄ uia a p̄. Sei distinctio uero a p̄ coexistens et entitate accidentis,
 potest ab illa separari, et ex consequenti negatio q̄ in illo fundatur.

Hæc eadem ratio q̄ uigilat hæc
 nec modum in hæc existentiā in substantia esse impossibilem, q̄
 ut esse dicitur natio debet tolli negatio inherentiæ, q̄ hæc
 negata et negatio non possunt coexistere: sed hæc negatio ut ut
 unus n̄ potest separari a substantia: q̄ modus istam
 copulandū natio est oīo impossibilis. Nec nullum
 q̄ illorum locum, q̄ impossibilitatem modi huius esse
 eo inducunt, quod nec est substantia cum illo median-
 te substantia inherens, et n̄ efficeret unum esse cum
 substantia, nec esse accidentis, cum esse complemen-
 tum substantiæ inherens, et cum illo efficeret unum per se